

Sygn. akt I C 715/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2022 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Marcin Borodziuk
Protokolant:	sekretarz sądowy Agnieszka Zegartowska

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2022 r. w Szczytnie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) we W.

przeciwko A. M.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej A. M. na rzecz powoda (...) (...) z siedzibą we W. kwotę 15.000 (piętnaście tysięcy) złotych, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 21 czerwca 2022 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanej na rzecz powoda , tytułem zwrotu kosztów procesu, kwotę 2.362,97 (dwa tysiące trzysta sześćdziesiąt dwa 97/100) złotych, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 715/22 upr.

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 05 października 2022 r.

Powód (...)(dalej: (...)) we W. wniósł pozew domagając się zasądzenia od pozwanej A. M. kwoty 20.029,64 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia złożenia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym (tj. 28 października 2021 roku) do dnia zapłaty, oraz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż pozwana zawarła z pożyczkodawcą W..pl sp. z o.o. umowę pożyczki z 08 stycznia 2016 r., zobowiązując się do zwrotu tej kwoty na warunkach precyzyjnie określonych w tej umowie. W dniu 10 maja 2021 r. pożyczkodawca zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności, cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikającej z umowy zawartej przez pozwaną z wierzycielem pierwotnym.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu swego stanowiska A. M. zaprzeczyła temu, aby była związana z pożyczkodawcą umową nr (...) z dnia 08 stycznia 2016 roku, w tym że złożyła wniosek o zawarcie spornej umowy pożyczki. Nadto pozwana zakwestionowała okoliczność, aby pożyczkodawca okazał jej do zapoznania się i akceptacji warunki i treść ww. umów oraz, że ich warunki były z nią indywidualnie uzgadniane. A. M. zanegowała również, aby otrzymała od pożyczkodawcy na swoje zamówienie jakąkolwiek sumę pieniędzy z tytułu spornej pożyczki. Pozwana zaprzeczyła temu, aby otrzymała wypowiedzenie umowy. Ostatecznie podniosła, że powód nie wykazał legitymacji do występowania z roszczeniem, w związku z brakiem umocowania osób zawierających umowę cesji do reprezentowania stron tej umowy.

Podstawa faktyczna rozstrzygnięcia:

W dniu 15 stycznia 2016 r. A. M. zawarła z W..pl sp. z o.o. w W. umowę ramową pożyczki o nr (...). W umowie tej w § 1 stwierdzono, że pożyczkodawca udziela pożyczkobiorcy odnawialnej linii pożyczki, w ramach której pożyczkobiorca może wnioskować o wypłatę spłacaną jednorazowo lub w ratach. Wypłata spłacana jednorazowo może być udzielona na okres 60 dni, lub na okres do 12 miesięcy, przy czym w zależności od wybranego wariantu pożyczka podlegała innym zapisom umownym. Jako dostępny limit, do którego mógł się zadłużyć pożyczkobiorca, określono kwotę 10.000 złotych. Szczegółowe warunki naliczania prowizji i innych kosztów zostały określone w załączniku nr 2 do umowy, stanowiącym tabelę kosztów. Z kolei szczegółowe warunki udzielania oraz dokonywania wypłat określono w regulaminie udzielania i obsługi wypłat, który stanowi załącznik nr 1 do umowy. Pozwana wskazała w umowie jako swój adres zamieszkania ul. (...) w S..

(dowód: ramowa umowa pożyczki z 15.01.2016 r., k. 62-68)

W dniu 03 października 2019 roku (...) Spółka Akcyjna przelewała na rachunek bankowy należący do A. M. o nr (...) kwotę 15.000 złotych tytułem pożyczki nr (...).

(dowód: potwierdzenie przelewu, k. 103)

Pismem z dnia 02 listopada 2020 r., skierowanym do A. M. na adres który podała ona w umowie ramowej, W..pl. sp. z o.o. skierowała pismo wypowiadające umowę pożyczki..

(dowód: pismo z 02.11.2020 r., k. 104,

W..pl oraz Prokura (...) we W. zawarły w dniu 10 maja 2021 roku umowę cesji wierzytelności, wśród których znajdowała się m.in. wierzytelność wobec A. M., wynikająca z umowy nr (...) z dnia 08 stycznia 2016 roku.

(dowód: umowa cesji wierzytelności, k. 9-15)

Na adres A. M. w S. skierowane zostało pismo z 02.06.2021 r., informujące o nabyciu wierzytelności przez Prokura (...) we W..

(dowód: informacja o zakupie wierzytelności, k. 105-107)

Wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Rozważania w sprawie rozpocząć należy od oceny zarzutów dotyczących braku legitymacji czynnej powoda. W ocenie Sądu zaoferowany przez stronę powodową materiał dowodowy jest wystarczający do wykazania, iż nabył on ze skutkiem prawnym wierzytelność wobec pozwanej wynikającą z umowy pożyczki z dnia 08 stycznia 2016 roku. Strona powoda żądanie pozwu opierała o umowę nabycia wierzytelności jaką zawarła z pierwotnym wierzycielem. Wskazaną umowę wraz z załącznikami, zawierającymi dane dotyczące umowy pożyczki zawartej przez pozwaną z wierzycielem pierwotnym powód załączył do pozwu. W załącznikach do umów określających wierzytelności będące przedmiotem przelewu wskazane zostały dane osobowe pozwanej oraz dane, które zgodnie z wolą stron umowy identyfikowały

wierzytelności będące przedmiotem cesji. Powód, co więcej, dysponuje dokumentacją dotyczącą wierzytelności objętej żądaniem pozwu, w tym umową pożyczki oraz potwierdzeniem realizacji przelewu pieniężnego, które to dokumenty są przekazywane przez wierzyciela pierwotnego nabywcy wierzytelności w momencie, gdy spełnione są warunki zawartej przez strony umowy cesji. W tych okolicznościach, w ocenie Sądu, strona powodowa wykazała swoją legitymację procesową.

W dalszej kolejności wskazać należy, że powód oparł swoje żądanie na normie określonej w art. 720 k.c., w myśl której, przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie powód wykazał, że pierwotny wierzyciel udzielił pozwanej pożyczki w wysokości 15.000 złotych, którą pozwana zobowiązała się zwrócić. Złożona do akt umowa ramowa zawiera własnoręczny podpis pożyczkobiorcy, a okoliczność złożenia tego podpisu przez pozwaną nie była kwestionowana wprost. Tymczasem jak wynika z art. 253 zd. 1 k.p.c., jeżeli strona zaprzecza prawdziwości dokumentu prywatnego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenie osoby, która je podpisała, od niej nie pochodzi, obowiązana jest okoliczności te udowodnić. Pozwana nie podjęła inicjatywy mającej na celu podważenie tego, że związała się z poprzednikiem prawnym powoda umową ramową pożyczki.

Dowodem spełnienia przez poprzednika powoda świadczenia jest potwierdzenie wypłaty pożyczki w kwocie 15.000 złotych. Godzi się w tym miejscu przypomnieć, że przepisy ustawy z 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe, dopuszczają możliwość prowadzenia przez banki dokumentacji w formie elektronicznej, co oznacza, że wyciągi (zestawienia, potwierdzenia transakcji) generowane na podstawie takiej dokumentacji mogą przybierać formę wydruków komputerowych. Omawiane potwierdzenie przelewu, załączone przez powoda, ma charakter kompletny, widnieją na nim dane zleceniodawcy oraz beneficjenta, kwota operacji, waluta, w jakiej została wykonana, tytuł operacji oraz jej szczegóły. Pod potwierdzeniem zamieszczono informację, iż zostało ono wygenerowane elektronicznie, nie wymaga pieczęci oraz podpisu. W ocenie Sądu w świetle przedłożonego dokumentu i poczynionych wyżej rozważań brak jest podstaw do kwestionowania jego prawdziwości, zwłaszcza, iż pozwana nie wykazała w żaden sposób (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), aby został on w nieprawidłowy sposób utworzony, utrwalony, przekazany, przechowywany i zabezpieczony, a także by rachunek o numerze (...), na który przelana została kwota 15.000 złotych nie należał do niej.

Reasumując, Sąd uznał, iż przedstawione przez powoda okoliczności, poparte złożonymi do akt dowodami (umową pożyczki, potwierdzeniem przelewu) tworzą zamknięty łańcuch, dając zwarty obraz zdarzenia, każda z tych okoliczności stanowiąca ogniwo tego łańcucha została przy tym ustalona w sposób niebudzący wątpliwości, z wyłączeniem odmiennego jej rozumienia. Wskazana sekwencja zdarzeń, w kontekście całokształtu materiału dowodowego oraz w zgodzie z zasadami doświadczenia życiowego oraz wskazaniem wiedzy nie pozwala na przyjęcie innego wniosku, od tego, iż pozwana wnioskuje o udzielenie, a następnie wyraziła zgodę na pożyczkę, która została jej udzielona.

Wyjaśnić wreszcie należy, że wobec związania się przez pozwaną z powodem umową ramową, pozwana niesłusznie wywodziła, że przelana kwota miałaby stanowić świadczenie przez nią niezamówione. Zgłaszając takie twierdzenia pozwana powinna wykazać, że przed 03 października 2019 r. umowa ramowa pożyczki uległa rozwiązaniu, albo że w reakcji na kwotę 15.000 złotych podjęła jakiegokolwiek działania mające na celu wyjaśnienie zaistniałej sytuacji (niekoniecznie wyrażające się w zwrocie tej kwoty). Doświadczenie życiowe przekonuje, że jest to tego rodzaju suma, której pojawienie się na rachunku bankowym jest widoczne dla jego właściciela.

Skoro więc powód wykazał ponad wszelką wątpliwość fakt zawarcia przez pozwaną umowy pożyczki i jej wykonania przez pożyczkodawcę, powinnością pozwanej było udowodnienie, że spłaciła swoje zobowiązanie w całości, albo przynajmniej w większym zakresie, aniżeli oznaczonym przez powoda, skoro z faktu tego chciała wywodzić korzystne dla siebie skutki prawne (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.). Powinności tej pozwana nie zdołała jednak sprostać.

Pozwana (kwestionując sam fakt zawarcia umowy) podnosiła, że wypłacenie jej 15.000 złotych przekraczało limit określony w umowie ramowej pożyczki. W tym kontekście zauważyć należy, że najpierw kwestionowała ona sam fakt zawarcia umowy (którą podpisała), następnie kwestionowała związek wpłaty pieniędzy z przedmiotową umową, by ostatecznie wdać się w spór w kwestii dotyczącej zakresu zobowiązania wynikającego z treści umowy. Tego rodzaju „postępującą” argumentację strony, w miarę gdy strona przeciwna składa kolejne dowody, należało uznać za sprzeczną z dobrymi obyczajami (art. 3 k.p.c.).

Nawet gdyby przyjąć, że powód świadczył ponad swoje zobowiązanie, to zauważyć należy, że kwota 5.000 złotych stanowiłaby wówczas świadczenie nienależne, podlegające zwrotowi stosownie do art. 410 § 2 k.c.

Nie budzi wątpliwości, iż roszczenie powoda jest w pełni wymagalne, pożyczka podlegała bowiem spłacie w okresie najwyżej 12 miesięcy, a zatem do 03 października 2020 roku.

Sąd nie uznał jednak za udowodnione pozostałych warunków, na jakich przedmiotowa pożyczka została udzielona.

^ Złożony przez powoda dokument podpisany przez pozwaną pozwala stwierdzić, że pozwana związała się umową ramową pożyczki, pozwalającą na zaciągnięcie pożyczek określanych jako „krótkoterminowe” lub „długoterminowe”. W kwestiach ubocznych względem głównego przedmiotu świadczenia, umowa ta nie zawiera jednak postanowień. Odsyła ona do załącznika nr 2 w postaci tabeli kosztów, która miałyby określać wysokość prowizji i innych opłat.

Do akt niniejszej sprawy nie złożono jednak dokumentu, który dałoby się powiązać (jako załącznik) z umową ramową podpisaną przez pozwaną. Powód złożył niepodpisany wydruk tabeli opisanej jako s. 21-23 umowy ramowej, oraz wydruk formularza informacyjnego pożyczki (k. 89-101). Tymczasem umowa ramowa w postaci podpisanej przez pozwaną nie zawiera stron o takiej numeracji, a przede wszystkim o takiej treści.

Należało zatem uznać, że poza zobowiązaniem pozwanej do zwrotu wypłaconej jej kwoty pieniężnej, w terminie najpóźniej 12 miesięcy (co wynika z treści umowy ramowej), powód nie wykazał treści ciężącego na niej zobowiązania. Na nim spoczywają skutki niewykazania swych twierdzeń w tym zakresie, stosownie do art. 6 k.c. i art. 232 zd. 1 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe, rozstrzygnięto jak w pkt I wyroku, zasądzając od pozwanej na rzecz powoda kwotę 15.000 złotych, orzekając o odsetkach ustawowych za opóźnienie na podstawie art. 481 § 1 k.c. Nie budzi wątpliwości, że w dacie wniesienia pozwu pozwana pozostawała w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia.

W pkt II powództwo w pozostałym zakresie podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu 100 k.p.c., dokonując ich stosunkowego rozdzielenia. Powód poniósł koszty w łącznej kwocie 4.368 złotych (751 zł opłata, 17 zł opłata skarbową, 3.600 złotych wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika – art. 99 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie), a pozwana 3.617 złotych (odpowiednio opłata skarbową i koszt zastępstwa). Łącznie strony poniosły więc 7.985 złotych, a powód wygrał sprawę w 74,89%. Pozwana powinna więc ponieść z tego kwotę 5.979,97 złotych, a poniosła 3.617 złotych. W tej sytuacji należało zasądzić od niej na rzecz powoda kwotę 2.362,97 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, o których orzeczono na podstawie art. 98 § 1¹ k.p.c.